

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 806/2025
19.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Конаков, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, Градске управе за грађевинско земљиште и инвестиције ЈБКБС, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1759/24 од 28.11.2024. године, у седници одржаној 19.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1759/24 од 28.11.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1759/24 од 28.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 941/2023 од 13.09.2024. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац користио годишњи одмор за 2023. годину у периодима од 16.05.2023. године до 21.05.2023. године и 28.08.2023. године до 01.09.2023. године у укупном трајању од 10 радних дана. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу исплати накнаду материјалне штете на име мање исплаћене зараде у износу од 23.850,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и да тужиоцу на досуђени износ мање исплаћене зараде обрачуна и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање у име и за рачун тужиоца код надлежних организација за обавезно социјално осигурање. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 77.708,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 1759/24 од 28.11.2024. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 941/23 од 13.09.2024. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете тужиоцу због мање исплаћене зараде у периоду када је користио годишњи одмор за 2023. годину. Побijана пресуда којом је тужбени захтев тужиоца усвојен заснована је на утврђеном чињеничном стању да је тужилац, као запослени, у погледу коришћења годишњег одмора поступио према упутству непосредног руководиоца и у свему у складу са процедуром прописаном одредбом члана 18. Посебног колективног уговора за запослене у јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 38/19 ... 44/23), а да му је тужена, за утужени период, умањила плату правдајући то неоправданим изостанком са рада тужиоца, иако он није неоправдано одсуствовао са рада. Тужени у посебној ревизији није указао на разлоге због којих би ревизија, у конкретном случају, била изузетно дозвољена, већ указује на погрешну примену материјалног права. Међутим, за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности предмета спора побijаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 30.10.2023. године, а вредност предмета спора је 23.850.00 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа, код којих је ревизија увек дозвољена, а да је побијана вредност предмета имовинскоправног спора испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић